

POVESTEA UNUI OARECARE

Michael V. Magharian

Mă uitam lung la ușa de sticlă fumurie și nu mă hotăram odată să introduc codul s-o deschid. Până s-o fac a ieșit una care mi-a ținut-o să intru. În timp ce treceam pe lângă ea i-am mulțumit. A dat din cap și s-a dus. M-am îndreptat pe lângă recepție spre lifturi. Receptionista nu și-a scos nasul din ecranul computerului așa că nici eu nu m-am ostenit s-o salut. Când am așteptat la lift am apucat să mă deschii la palton. Era tare cald. M-am dat jos la etajul trei și am luat-o pe coridor spre camera mamei. Am găsit ușa dată de perete și televizorul mergând. Cum și ușa de la baie era întredeschisă am realizat că nu era acolo. Mi-am atârnat paltonul pe un umerăș în debara. M-am așezat în fotoliu și am început să mă uit la știrile date pe unul din posturile românești. Crainicii aveau o vorbire repezită, răstită, aspră. Instalasem cutia cu vreo treizeci de canale românești transmise prin internet pentru care plăteam un abonament lunar de patruzeci de dolari unei firme din California. Nu credeam ca mama să înțeleagă ceva din emisiunile ălora, dar măcar îi bâzâia ceva în urechi într-o limbă cunoscută. Engleză nu pricepea boabă.

A apărut după un timp însoțită de o asistentă medicală. M-am ridicat din fotoliu ca să o pup pe obraji. Nu mă recunoștea. Dar s-a lăsat pupată. Asistenta mi s-a adresat pe nume. N-am putut reciproca pentru că uitasem cum o chema. Era o filipineză bondoacă și grasă care adoptase un nume scurt englezesc tocmai ca să poată fi reținut ușor, pe care însă nu reușeam să mi-l aduc aminte. Oricum se tot schimbau.

“Am fost jos la bazin. Ne-am jucat cu o minge mare de plastic. Ne-am pasat-o de la una la alta. A fost distractiv,” mi-a zis în timp ce se pregătea să mă lase singur cu mama.

“A mâncat?”

“O, sigur, am avut o gustare la patru și la șase avem cina.”

“Nu, vreau să spun, ea a mâncat?”

“A, da, tot! Nu-ți face griji. Când îi dai atâta mănâncă. Chiar a pus pe ea.”

M-am răsucit către mama:

“Mama, ai mâncat?”

“Nu mi-a dat nimeni nimic să mănânc.”

M-am întors la asistentă:

“Așa-mi zice de câte ori o întreb.”

“Ce te aștepți? Nu știe nici cine ești. E o boală urâtă, pentru cei din jur. Dar pentru ei, trăiesc în lumea lor. Poate acolo să fie senin, cine poate știi?”

“Sper să ai dreptate.”

“Trebuie să mă duc acum. Ne mai vedem.”

Mama se așezase în fotoliu cu fața la televizor.

“Mama, ce mai spun ăștia?” am întrebat-o, curios să văd ce mi-ar mai fi spus de data asta.

“Tot alea!”

“Ce anume?”

“Parcă n-ai știi!”

“Uite, ce zice acum?”

A dat din umeri. Dar continua să se uite fix la ecran de parcă i-ar fi fost frică să piardă ceva din show.

“Mama, ești bine?”

“Nu. Mă fură.”

“Cine te fură?”

“Toți mă fură.”

“Da’ ce ți-au mai furat de data asta?”

“Pantalonii de trening.”

“Păi văd că-i ai pe tine. De ăștia negri zici, nu?”

“Îți spun că mă fură. Toți fură aici. Sunt numai hoți.”

Era inutil. Am plecat capul. Dacă stăteam sau plecam, pentru ea era totuna. Mi-am pus paltonul și m-am aplecat s-o pup din nou. Am lăsat-o concentrată toată pe televizor.

Ajuns acasă am găsit-o pe Isabel făcându-și temele în camera ei. Am mângâiat-o pe păr și i-am închis ușa ca s-o las să lucreze în liniște. Era un copil cuminte. Numai că era singură de dimineață până ajungeam seara acasă de la servici. Toamna începea liceul, dar deja îi cedasem mai multe grade de libertate decât ar fi fost normal pentru vârsta ei. N-aveam de ales, trebuia să ne descurcăm de unii singuri. Maică-sa plecase îndărăt în România după niște scandaluri îngrozitoare. Nu găsisem niciunul de lucru și trăiam din ajutoarele de la guvern. Nu ne puteam permite să plătim nici biletele de autobuz. Și într-o bună zi a plecat. M-a lăsat cu Isabel care avea patru ani. Chipurile ne-ar fi așteptat să ne întoarcem după ea. Dar între timp s-a încurcat cu un doctor divorțat, care mai avea și copii. Aflasem de la niște cunoștințe comune. După câțiva ani am divorțat prin corespondență. Rana se cicatrizase dar rămăsese urma. Nu mă mai durea decât din când în când, la schimbarea vremii ori cu pierderea nădejzii. În rest trăgeam de mă speteam într-o firmă de engineering lucrând pe un salariu de desenator în CAD. După ce tata s-a prăpădit am făcut pe dracul în patru s-o aduc pe mama la Toronto. Nu apucasem să ne fi dezmeticit bine că a fost diagnosticată cu Alzheimer’s. În loc să-mi fi fost sprijin la creșterea Isabellei, a trebuit să preiau costul îngrijirii medicale.

Mi-am prăjit două chiftele pe care le-am mâncat cu spaghete făcute de Isabel. A venit și ea să-mi țină de urât.

“Ai fost la bunica?”

“Da, d-acolo vin. Tot nu mă recunoaște. Habar n-are cine sunt.”

“Doctorița ce zice?”

“N-am mai vorbit cu ea. Ce rost ar fi avut? Tu ce ai făcut?”

“Am avut o lucrare în clasă la matematică. Da’ rezultatele le așteptăm luni.”

“A, foarte convenient, să vă petreceți weekendul fără grija represaliilor.”

“Exact, nu-i Mrs. Watson o profesoară încântătoare?”

“Da, pare să aibă grijă de fundurile voastre. Dar la liceu n-o să mai țină așa.”

“Nicole ne-a invitat pe mine și pe Roxane să dormim peste weekend la ea. Te rog, te rog, te rog, mă lași?”

“Părinții lui Nicole vor fi acasă?”

“Sigur, Mrs. Bercovici a zis că o să te sune.”

“Bine, să mă sune și mai vedem.”

“Mai am o rugămintă la tine.”

“Ce mai e?”

“S-au făcut trei ani de când sunt cu telefonul ăsta. Bateria abia dacă mai ține două, trei ore. Crezi că ai putea trece pe un plan nou? Cu treizeci și cinci de dolari pe lună aș putea avea text și data nelimitate, și telefon nou.”

“Ăștia-s treizeci și cinci plus taxe. Adică patruzeci de dolari pe lună. Tot atâta plătesc și pentru canalele românești ale bunicii.”

“Bunica tot nu înțelege nimic. Degeaba se uită. Îi poți pune o imagine statică și sigur se va uita la ea tot așa. Sau poți imprima pe un USB stick o emisiune de știri care să se repete ‘ad nauseam’. Pentru ea ar fi același lucru. N-ar face vreo diferență.”

“Lasă-mi timp să mă gândesc. Nu mă înghesui. Dă-mi voie să respir.”

Așa se întâmpla de fiecare dată. Ea venea cu argumentația pusă la punct și eu trebuia într-un fel sau altul să scot banii. Cui mă puteam văita? N-aveam niciun prieten. La vârsta mea toți erau însurați. Fiind singur puteam fi un pericol. O singură dată m-au invitat unii la masă unde mi-a fost prezentată o văduvă. Voiau ăia să ne fi lipit, dar n-a ieșit nimic. Pur și simplu nu ne-am plăcut, cu toate că nu mai fusesem cu o femeie de când mă lăsase nevastă-mea. Ca să nu iau SIDA evitam cu încăpățănare orice relație ocazională. Bașca că nici n-aveam bani de aruncat prin baruri. Îmi purtam crucea cu toată umilința.

Într-adevăr, Mrs. Bercovici m-a sunat să mă asigure că fetele vor fi sub supravegherea ei întregul weekend. I-am mulțumit și a rămas s-o aduc pe Isabel până la nouă seara.

“Domnișoară, treci și fă-ți bagajele. Într-o oră plecăm la Bercovici. Să nu care cumva să se întâmple să te sun și să nu-mi răspunzi.”

“Nu, tata.”

Mă topea. Era frumușică foc ca maică-sa, dar la fire îmi semăna. Tot ce speram era să n-o ocolească norocul ca pe mine.

Casa lui Bercovici era construită în stil colonial pe marginea unei ravene. Deși aproape de blocul unde locuiam noi, terenul acolo costa multe milioane. Îi întâlnisem de două ori la școală iar pe ea de mai multe ori ca s-o ia pe Nicole de la bazin. Păreau oameni deschiși, plăcuți și la locul lor. Presupun că ar fi putut-o da oricând pe Nicole la o școală privată dar cu toate astea o țineau în învățământul public și o lăsau să participe la activitățile școlare. Cum am ajuns pe alea din fața intrării Nicole a ieșit s-o întâmpine pe Isabel. După ea a ieșit și Mrs. Bercovici, un pic zgribulită. Am dat mâna cu ea și i-am mulțumit pentru găzduire. Mi-a întors-o că ea îmi mulțumea pentru încrederea de a o lăsa pe Isabel la ea. M-am urcat în mașină și m-am uitat cum au intrat cu toții în casă. Eh, aveam tot weekendul pentru mine. Dar ce aș fi putut face altceva decât să mă fi uitat la televizor, să

fi citit o carte și să fi ascultat niște muzică? Ah, și să fac ceva aprovizionare pentru săptămâna care urma, să pun rufe la spălat și să gătesc.

Luni la nouă și jumătate secretara m-a informat că vicepreședintele de la engineering și cu șeful de la resurse umane voiau să mă întâlnească la zece într-o sală de ședințe. Mi-a căzut cerul în cap. N-aveau de ce să mă fi chemat decât ca să mă dea afară. Eram distrus. Până la zece n-am mai putut lucra nimic. Când secretara m-a introdus în sală îmi tremurau genunchii. Ron, vicepreședintele, m-a invitat să iau un loc.

“Ia spune-ne, de cât timp ești cu noi?” m-a întrebat fără nicio introducere.

M-am încurcat la numărătoare. Și aveam gura încleștată. John, șeful de la resurse umane a răspuns în locul meu:

“De opt ani.”

“Se întâmplă să avem o deschidere pentru o poziție de inginer. Ești interesat?” m-a întrebat foarte calm Ron.

Am încercat să spun ‘da’, dar m-am înecat și m-a apucat o tuse convulsivă. Nu mă puteam opri. Mi se umeziseră și ochii. M-au așteptat să-mi revin. Ron se uita lung la o hârtie din fața lui. Părea să fi fost rezume-ul meu, cel pe baza căruia mă chemaseră la interviu când începusem la ei. Avea sublinieri în text și observații pe margine.

“Sunt interesat. Ce trebuie să fac pentru asta?” am întrebat încă chinându-mă să-mi reprim tusea.

“Ce ai făcut și până acum. Doar că pe un salariu mai mare.”

I-a făcut un semn lui John. Ăsta a scos dintr-o geantă pusă sub masă un dosar cu coperti albastre.

“Ăsta-i contractul. Uite-te pe el. E în dublu exemplar. Sunt semnate amândouă. Dacă îți convine, le semnezi și ne remiți un exemplar. Dacă ai întrebări legate de condiții contractuale, te duci la John. Dacă ai întrebări legate de poziție vii la mine. Ai întrebări?”

“Nu, nu momentan. ă, mulțumesc, Ron.”

“Suntem mulțumiți de tine. Ține-o tot așa.”

“Am să fac tot ce-mi stă în putere.”

“Așa să faci.”

Am ieșit din sală încercând să dau sens la ce tocmai se întâmplase. Cum am ajuns la birou am deschis coperta albastră. Pe prima pagină era stipulat câștigul anual, înainte de taxe. Era dublu față de ce avusesem sau mă rog, aproape de dublu. I-am spus secretarei că încheiasem ziua, mi-am strâns catrafusele, mi-am pus paltonul și am luat liftul până jos în parcare. Am pornit hârbul și la ieșirea în stradă m-am oprit un timp că nu știam încotro să o iau. Până la urmă m-am hotărât să mă duc acasă.

Din parcare am luat liftul până sus la șaisprezece. Se auzea muzica de pe hol. Am realizat că origina din apartamentul nostru. Dar abia era unsprezece. Isabel trebuia să fi fost la școală. Am descuiat și am crăpat ușa cât să văd înăuntru. Muzica urla, dar în living nu era nimeni. Am intrat și am trecut prin fața camerei lui Isabel. Ușa era dată de perete. Acolo

erau, ea cu un vlăjgan, goi amândoi, unul peste altul. Am trântit ușa de a sărit tencuiala de pe marginea tocului. Îmi venea să-mi smulg părul. Avea doar paisprezece ani. Cum era posibil? M-am întors în living și am oprit râșnița aia de cântat pe care o numeam stație. Încercam să mă controlez. Am vrut să m-așez dar n-am avut stare. Am rămas în picioare. În fine au ieșit din cameră. Mai întâi el și în spatele lui, ea. De parcă o ocrotea de nemaivăzute primejdii. Era de vârsta fiică-mii, sau poate cu cel mult un an mai mare. Era deșirat și slab ca o coadă de mătură, da' fața tot copilăroasă o avea.

Era musai să mă stăpânesc. N-aveam atâta engleză cât să-l beștelesc, și pe românește ar fi fost doar o pierdere de timp.

"Tu, măcar ai avut prezervativ?"

"Nu, sir, n-am avut nevoie, adică nu s-a întâmplat nimic, adică vreau să spun că nu..."

"Tata, nu s-a întâmplat nimic!"

"Te-am crezut la școală, nu umblând haimana ca o pisică în călduri. Țsta cine e?"

"E prietenul meu, Adam."

"De când ți-e prieten?"

"De anul trecut."

"Cât de proastă ești? Vrei să te nenorocești pe viață?"

"...."

"Nu trebuia să fii la școală?"

"Acum plecăm."

"Am văzut."

"Putem trece?"

"Adică vă stau în cale?"

M-am dat la o parte. Și-au luat hanoracele și ghetetele din debara. Au ieșit fără să-mi mai spună 'la revedere'.

Categoric nu fusesem pregătit pentru așa ceva. Ce-ar fi trebuit să-i spun, și ce să-i fac? Mi-ar fi trebuit o consoartă să fi avut grijă de treburile astea. Da' n-aveam.

M-am îmbrăcat și am ieșit în fața blocului. Inițial mă gândisem să mă fi dus la școală să mă plâng directoarei că studenții îi fugeau din timpul orelor de program, dar am renunțat. Ce le-ar fi putut face, să trimită poliția după ei? Am intrat îndărăt și am luat liftul până jos în parking. Am pornit hârbul și m-am târât până la Scotia Bank. Am cerut recepționistei să vorbesc unui consultant.

"Ai aranjată o întâlnire?"

"Nu, sunt aici să cer un sfat."

"Mă tem că va trebui să aranjezi pentru o întâlnire ca să vezi un consultant. Când ți-ar fi convenabil?"

"Acum."

"N-am nimic liber pentru acum. Dar am o deschidere pentru miercuri la ora două. Țți convine? E cel mai devreme ce-ți pot oferi."

Am acceptat, deși însemna să fi plecat de la servicii din pauza de prânz. I-am lăsat numele și telefonul. M-am mai învârtit prin mall. Am ajuns la un butic al lui 'Freedom' și m-am uitat la telefoane. Erau cu tonele. Cu planurile erau mai înghesuiți. N-aveau decât trei sau patru. Am întrebat-o pe vânzătoare care era planul de treizeci și cinci de dolari.

"Oh, îmi pare nespus de rău dar nu mai oferim planul ăla. În schimb îți pot oferi pentru un timp limitat planul nostru de patruzeci și nouă și nouăzeci și nouă cu doar patruzeci și trei de dolari. Este un plan foarte popular."

Mi-a înmănat o broșură și în același timp a început să-mi turuie ce grozav era. Am lăsat-o să-și spună poezia. După ce a terminat m-a îndemnat să-i pun întrebări. Voiam să știu ce telefon puteam alege cu planul ăla. Mi-a zis că oricare. Am întrebat-o de care telefon avea ea. Mi-a zis că un Samsung cu patru procesoare și rezistent sub apă până la un metru și jumătate. I-am mulțumit și am plecat de acolo. Doar nu era să-i cumpăr Isabellei un telefon nou tocmai în ziua în care o prinsesem drăgostindu-se cu prietenul în timpul orelor de școală. M-am mai plimbat prin mall. O parte era în renovare. Cum n-aveam bani de aruncat pe prostii m-am întors la mașină. Unul deja mă pândea și m-am grăbit să ies d-acolo să-i fac loc. M-așteptam să-mi fi mulțumit dar n-a făcut-o. Am condus până acasă. Eram tare obosit după toate emoțiile pe care le avusesem și m-am culcat.

Când m-am trezit am auzit țcăniturile în keyboard și am presupus că Isabel își făcea lecțiile. Mă gândisem să-i fi luat un laptop să înlocuiesc hardughia de desktop, dar nu avusesem bani. Poate că acum mi l-aș fi putut permite dacă îl luam în rate. Dar merita? De fapt, ce trebuia să fac s-o pot opri de a mai avea escapade sexuale? Adică, mai puteam face ceva? Încuiată în casă? Centură de castitate? Poate că ar fi trebuit să-i ard o mamă de bătaie neterminatului ăla de Adam? Mă simțeam total dezarmat.

M-am ridicat din pat. Am trecut prin fața ușii deschise a Isabellei dar nu m-am oprit. Am știut că m-a auzit pentru că întrerupsese țcăniturile. Le-a reluat după ce am trecut. M-am oprit la bucătărie și am căutat prin frigider ceva de mâncare. Am găsit crenvurști și am fiert o pereche. I-am mâncat cu pâine și muștar. Nu prea eram hotărât ce să fac sau încotro s-o fi luat. Dacă aș fi rămas acasă ar fi trebuit să discut cu Isabel, și pur și simplu nu mă simțeam în stare. Așa că am făcut duș, m-am îmbrăcat puțin mai îngrijit decât de obicei și din rucsac am scos dosarul pe care l-am pus pe mäsută în living la vedere. Știam că o să-și bage nasul în el. Am coborât în garaj și am pornit hârbul. Și ăsta trebuia schimbat că mă putea lăsa în drum oricând. M-am uitat la șirurile adiacente de mașini și n-am văzut vreuna tot atât de ruginită ca a mea. În timp ce așteptam să se ridice ușa de la garaj mă întrebam încotro s-o iau. N-am avut prea mult timp la dispoziție să mă gândesc. Nu puteam ieși decât ori la dreapta ori la stânga. Am luat-o la nimereală la stânga. Pe străduțe am ajuns la rampa de la Don Valley Parkway și am luat-o spre centru prin trafic. Am ieșit în Yonge Street și d-acolo am intrat din nou pe străduțe până am dat de un bar. A durat ceva până să găsesc în preajmă o parcare, și în parcare un loc unde să las mașina. Până la urmă s-a întâmplat și asta. M-am îndreptat spre local cu un vânt tăios suflându-mi în față dinspre lac. Înăuntru era cald și liniște. M-am așezat pe un taburet și am cerut un whisky.

Nu mai avusesem unul de la petrecerea de Crăciun de la servici. L-am dat pe gât și am mai cerut un pahar. M-am deschiat la palton și abia atunci mi-a trecut prin cap că ar fi trebuit să conduc și la întoarcere. Da' mi-am zis că odată n-ar fi fost foc. Eram gata să risc, deși îmi puteam pierde carnetul. După al doilea pahar mă încălzisem. Mi-am scos paltonul și l-am agățat în cuier. M-am întors la bar. N-a trecut mult și s-a așezat unul chiar lângă mine. Mă tot studia. Când m-a văzut cu paharul golit i-a făcut barmanului semn să mi-l umple. M-am răsucit spre el.

“Știi, îți mulțumesc, dar nu-s gay”, i-am spus din capul locului ca să nu fi avut discuții.

“Ești sigur?”

“Foarte sigur.”

“Ai încercat vreodată ca să știi?”

“Ți-am spus că nu-s. Lasă-mă în pace. Și băutura mi-o plătesc singur, foarte mulțumesc.”
Și-a luat paharul și s-a mutat în partea cealaltă a barului. După un timp și-a făcut apariția o fată tânără. După cum era îmbrăcată, o ștoarfă. Și-a scos hanoracul, l-a agățat în cuier și s-a așezat taman lângă gay. N-auzisem ce-și spusese, dar mai încolo s-a mutat mai aproape de mine. Am ignorat-o cu ostentație, ca să înțeleagă că nu mă interesa. Într-o oră barul se umpluse. Barmanul dăduse drumul la muzică, cu lirie saxonă juxtapusă ritmurilor africane de tobe. Suna oribil, da' din astea auzeam și de la Isabel. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat să fi pus Chopin prin difuzoarele alea largi puse în colțuri. Probabil că audiența ar fi căzut pe spate oripilată. S-ar fi rostogolit în spasme pe dușumea. Le-ar fi țâșnit sângele din urechi. Și tot așa. Lângă mine și-a făcut loc o blondă vopsită care mirosea frumos. Îi dădeam în jur de treizeci și cinci de ani. Se așezase nu că m-ar fi vizat ci pentru că la bar era singurul loc liber. Putea să se fi așezat însă la o masă. M-am întors să văd dacă ar mai fi avut unde. Nu, totul era ocupat. A cerut un Cosmo. Odată ce l-a primit a început să soarbă cu încetul. Mai încolo s-a ridicat să-și lase paltonul la cuier. M-am uitat la ea cu coada ochiului. Arăta subțire și frumos proporționată. Când s-a întors de la cuier m-a surprins studiind-o și pentru un moment mi-a susținut privirea. Am simțit-o cățărându-se înapoi pe taburet. Mi-am întors ochii la paharul meu gol. Le pierdusem șirul și deși mă simțeam confortabil amorțit am mai cerut unul. Îmi făceam curaj să intru în vorbă cu ea tocmai când ăla din stânga ei iniția o conversație despre cocktailuri. Blonda avea cunoștințe vaste în domeniu, în timp ce eu eram complet în afara subiectului. L-am întrebat pe barman cât aveam de plătit. Mi-a spus. M-am chinuit să calculez bacșișul de cincisprezece la sută dar mintea îmi alerga veselă pe câmpii. Mi-a venit mai ușor s-o fac cu douăzeci la sută, din care am mai sustras la nimereală câțiva dolari. Mi-am căutat paltonul pe care l-am găsit sub o grămadă de altele. Până la urmă m-am descurcat să-l scot și să-l pun pe mine. Mi-a luat ceva timp. Am ieșit și vântul m-a luat pe sus. Stăteam erect ca un stâlp în fața intrării, străduindu-mă să gândesc încotro ar fi trebuit s-o iau ca să ajung la parcare. O femeie cu gluga trasă pe cap a ieșit din bar în spatele meu și m-a întrebat dacă pășisem ceva. Uitându-mă mai bine am recunoscut-o pe tipa care se așezase lângă mine la bar.

“Nu mai știu să ajung la parcare,” i-am răspuns, n-așteptând nimic de la ea.

“Sunt mai multe în jur. Nu-ți amintești din care direcție ai venit?”

“E foarte interesantă întrebarea ta. Dacă aș ști să răspund, probabil că aș putea și ajunge la mașină.”

“Ai un accent. De unde ești?”

“Din România.”

“Pe unde vine asta?”

“În estul Europei, pe malul Mării Negre.”

“Aha.”

Habar n-avea. Nici nu m-aș fi așteptat. Pentru ei Europa se rezuma la UK.

“Te-aș putea ajuta,” mi-a zis, ținându-și gluga cu mâna.

“Și ce te-ar împiedica?”

“Nu sunt sigură. Pari cam amețit. Cum te cheamă?”

I-am zis.

“Ești mai sigură acum?” am întrebat-o malițios.

“Cu ce te ocupi?”

“Sunt inginer.”

“Nu arăți ca unu.”

“Da’ a ce arăt?”

“Nu arăți ca și cum ai duce o locomotivă.”

“Ce zici tu e inginer de tren. Eu sunt inginer de proiect. Proiectez piese de echipament greu autopropulsat.”

“Aha! Eu sunt Emma.”

“Mă bucur să te întâlnesc, Emma. Te rog să mă scuzi că sunt un pic afumat. Astăzi abia am fost promovată inginer. Opt ani am lucrat în firmă ca desenator. Și tot astăzi am găsit-o pe fiică-mea de paisprezece ani drăgostindu-se cu un coleg. Goi amândoi, pe patul ei.”

“Tot la paisprezece ani mi-am pierdut și eu virginitatea. Tatăl vitreg m-a deflorat. A ținut așa un an, până s-a prins mama. L-a dat afară. Prea târziu, prinsesem gustul.”

“Și cu ce te ocupi?”

“Sunt recepționistă la cabinetul unui medic. Dar am fost stripteuză. A trebuit să mă las. Impresarul îmi lua prea mulți bani. Chipurile să-mi dea contracte și să mă apere. Să mă apere de cine? De el trebuia să mă fi apărat în primul rând.”

“Arăți foarte bine. M-am uitat după tine. De ce nu ești escortă? Ai câștiga foarte bine.”

“Ha, am făcut și asta. Dar acum sunt prea bătrână. Cât îmi dai?”

“Treizeci și cinci.”

“Mulțumesc, dar am patruzeci. Agențiile nu mai primesc peste treizeci și cinci. Sunt prea bătrână pentru ei.”

“Pe cont propriu nu merge?”

“Ne, trebuie pagină pe web, prelucrare de credit card, verificarea clienților, aranjamente cu hotelurile, ce-ți închipui, e o întreagă industrie. Dar știi ceva? M-a luat cu frig. Dacă

vrei, vin-o cu mine la mașină și te duc la toate parcarile din jur. Într-una ți-oi găsi mașina. Deși nu știu cum ai putea-o conduce în halul în care ești.”

“Ai fi un înger dacă ai face asta pentru mine. Și n-ai grijă, odată urcat în mașină mă trezesc.”

“Cum zici. Hai să mergem!”

Mergeam dar aveam impresia că tot călcam în gol.

“Emma, mergi prea repede pentru mine. Asfaltul ăsta e făcut vălurele.”

“Capul tău e făcut vălurele, nu asfaltul. Ține-te de brațul meu.”

“Știi, n-am mai atins o femeie de când m-a părăsit nevastă-mea acum zece ani.”

“De ce nu te-ai dus la un striptis club?”

“Ca să nu mă îmbolnăvesc.”

“Serios? Ne făceau analizele săptămânal.”

“Și dacă te îmbolnăvește unul în cursul săptămânii? Cum ai scăpa de SIDA?”

“Cât am lucrat acolo nimeni nu s-a îmbolnăvit de nimic.”

“Zici așa, da’ milioane sunt bolnavi.”

“Nu de la profesioniste li se trage, ci de la alea pe cont propriu și de la cele ‘respectabile’ care se culcă cu unul și cu altul fără protecție. Și de la gay.”

“Mai avem mult, că simt c-am obosit,” i-am zis de parcă ar fi putut face ea ceva să apropie parcare de noi.

Mașina ei arăta mai bine decât a mea. I-am spus-o.

“De abia am schimbat-o. S-o fi văzut p-ai-a veche. Îi lipisem barele cu bandă adezivă ca să nu le pierd pe drum.”

“Ha, mi-ai dat o idee.”

A început să se învârtă în cerc. La prima parcare mi-am găsit mașina.

“Aia e,” i-am zis arătând-o cu degetul. “M-ai adus la fix. Îți mulțumesc tare mult. Ești tare drăguță. Aia cu agențiile lor sunt niște idioți. Ar trebui să-ți faci propria agenție.”

M-am dat jos și n-am realizat cum, dar am călcat în gol, m-am împiedicat și am căzut grămadă pe caldarâm. Până să mă ridic, Emma și ajunsese lângă mine. M-a apucat de subraț și s-a opintit să mă ajute să mă adun de pe jos. M-am îndreptat în timp ce ea îmi scutura poalele paltonului.

“Nu te văd în stare să conduci și te expui degeaba. Îți spun eu ce: vin-o și dormi la mine. Mâine dimineață te aduc înapoi aici și treaz fiind, n-ai decât să conduci cât și unde vrei. Ce zici?”

“De ce ai face asta pentru mine?”

“Poate că te plac.”

“Și eu te plac pe tine. Dar ești o prostituată. N-am fost niciodată cu o prostituată.”

“E doar o meserie. Și după zece ani de castitate, nu cred că ai cine știe ce de ales. Ai pe tavă singura ofertă. Greșesc?”

“N-am prezervativ.”

“Am eu.”

“Atunci du-mă la tine.”

“Urcă în mașină.”

N-am știut cât am mers, că adormisem. Emma m-a trezit în parcarea unui bloc.

“Am ajuns,” mi-a zis coborând din mașină.

A venit să-mi ajute să mă extrag din scaun, dar reușisem de unul singur, fără ajutorul ei.

“Nu-s beat, doar amețit un pic.”

“Și eu sunt călugăriță.”

Apartamentul era la etajul patruzeci și trei cu fața spre lac. Emma mi-a luat paltonul și l-a înghesuit împreună cu al ei în debara. Mi-am scos ghetele și le-am așezat aliniat cu cizmele ei dar le-a luat și p-astea și le-a făcut vânt tot în debara. Pereții se cam învârteau cu mine. M-am așezat pe sofa. Îmi era mai bine șezând. Emma s-a apucat să mă dezbrace. Atingerea ei era mângâioasă și liniștitoare. Nu realizasem că mă dezbrăcase complet decât atunci când începuse să-și arunce hainele în jurul ei. O făcea într-un fel foarte sexy și-mi captase atenția. Dar simțeam în contrast împotrivirea de a deveni intim cu o prostituată.

“Hai cu mine,” mi-a zis, trăgându-mă de mână.

M-am lăsat dirijat din hol în baie. A dat drumul la apă și a lăsat-o să curgă până a umplut cada pe jumătate. M-a pus să intru și să mă las pe spate. Ea s-a așezat în celălalt capăt. Și-a proptit picioarele pe pieptul meu. Le-am mângâiat din reflex. Erau netede, subțiri și frumos arcuite. Aburul din capul meu se risipea cu repeziciune. Mă simțeam stânjenit că răspundeam atingerilor ei. O făcea de parcă era din întâmplare, dar știa mai bine. N-aș fi rezistat dacă nu m-aș fi ridicat.

“Văd că ți-e mai bine,” mi-a zis cu un zâmbet.

“Îmi este mult mai bine. Ai reușit să mă înviorezi.”

“Este ce știu să fac.”

A lăsat apa să se scurgă și a dat drumul la duș.

“Fii un cavaler și șamponează-mă.”

Am șamponat-o. Era o șiretenie, un pretext ca să o mângâi intim, numai că nu-mi puteam scoate din minte câte mâini o frământaseră. Erau simțăminte, și excitante și scârboase, și cred că îmi citea gândurile că se lăsase pasivă. A ieșit de sub duș și s-a înfășurat într-un halat ce fusese atârnat pe dosul ușii. În timp ce mă șamponam își usca părul cu foehnul în fața oglinzii. Când a văzut că terminasem cu spălatul a scos dintr-un dulap un prosop pe care mi l-a întins despăturit să mă înfășor în el. M-am oprit în spatele ei și i-am cuprins umerii:

“Îți mulțumesc mult,” i-am spus, “dar în zece ani n-am mai atins vreo femeie.”

“Și cum te eliberezi de stresul sexual, te masturbezi?”

“Poftim?”

“Da, cum faci? Te-am atins și mi-ai răspuns, deci funcționezi.”

“Nu fac în niciun fel. De când m-a lăsat nevastă-mea și până la tine nu m-a mai atins nimeni acolo.”

“Ok, acum hai la culcare. Mâine trebuie să te duc de dimineață să-ți iei mașina.”